

at ville blive bedre forment, end det er, skal jeg, som sagt, paa mit Partis Vegne anbefale, at Lovforslaget gaar igennem uden Ændringer.

Jeg kunde dog ønske at gøre et Par Bemærkninger til enkelte Paragraffer, ikke mindst af den Grund, at man maaske kunde faa en autentisk Fortolkning af forskellige Bestemmelser i Lovforslaget. Der indeholdes, som allerede omtalt af de foregaaende Talere, i § 19 en Bestemmelse om Afskrivning af Erhvervelsesomkostningerne. Til denne Paragraf er der i Landstinget stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa, at saa snart en Forsikring er ude af Kraft, skal den føres til Afgang, saa at en Forsikring, som et Selskab holder i Kraft ud over de almindelige Forsikringsbetingelser, ikke maa henregnes blandt de ikraftværende Forsikringer. Det er vist meget godt, men et andet Spørgsmaal bliver det, om man fra Statens Side har Kontrol med, hvorvidt Selskaberne virkelig fører de Forsikringer til Afgang, som er naaede til det Tidspunkt, hvor de skulde føres til Afgang. Jeg vil derfor forespørge den højtærede Minister, om han har sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt, thi det kan kun lidet nytte, at det staar i Loven, at saadanne Forsikringer skal føres til Afgang, hvis det ikke sker. Jeg mener derfor, at det er nødvendigt at føre en effektiv Kontrol med, hvorvidt Selskaberne og naturligvis ganske særlig de Selskaber, som opfører Anskaffelsesomkostningerne paa Aktivsiden i deres Status, virkelig fører Forsikringer, som er traadte ud af Kraft, til Afgang. Der har vist sig en Tilbøjelighed hos forskellige Selskaber til at give Forsikringstagere en ekstra Henstand, en meget lang Henstand med Præmiebetalingen, og det er neppe af lutter ideelle Grunde, men det er snarere for at skjule en uforholdsmæssig stor Afgang eller for at føre forskellige bag Lyset, f. Eks. Publikum, Aktionærerne, Genforsikrings-selskabet eller Forsikringsraadet. I saa Henseende er det ret betegnende at se, hvorledes forskellige Selskaber udsteder Laan paa Policer. Der er indenfor Forsikringsverdenen opstaaet et nyt Udtryk, som man ikke har kendt tidligere, nemlig „grønne Laan“. Disse saakaldte „grønne Laan“ gives paa Forsikringer, som endnu ingen som helst Værdi har. Hvis en Forsikring staar med store Restancer paa et Tidspunkt, hvor den i Grunden skulde føres til Afgang, og hvor der paa denne Forsikring ikke er betalt noget, sker det undertiden, at Forsikringsselskaberne giver vedkommende et Laan paa

denne Forsikring, som altsaa ingen som helst Værdi har; for at han dermed kan betale den resterende Præmie. At et Laan paa en saadan værdiløs Police kan føre til, at der svindles, er ganske indlysende. Denne Præmie, som Selskaberne kun modtager paa Papiret, og som er rent regnskabsmæssig, kan føres til Præmieindtægt for Selskabet og derved give et fuldstændigt falsk Billede af vedkommende Selskabs Status. Det er dog vel neppe altid, at saadanne „grønne Laan“ gives de forsikrede for at give dem en yderligere Chance for at holde Forsikringen i Kraft. Ændringen i § 19, som Landstinget har faaet indsat, forudsætter ogsaa, at noget lignende kan ske med Hensyn til Anskaffelsesomkostningerne, idet Landstingets Ændring gaar ud paa, at en Forsikring, der ifølge Forsikringsbetingelserne skal sættes ud af Kraft eller føres til Afgang, ikke maa regnes med, naar man i Status opfører den lov-hjemlede Del af Anskaffelsesomkostningerne. Jeg ønsker som sagt ikke, at der skal foretages nogen Ændring i Lovforslaget; thi saa risikerer vi, at vi ikke faar Loven gennemført, men jeg henstiller til den højtærede Minister at give Forsikringsraadet Ordre til at føre effektiv Kontrol med Selskaberne, en Kontrol, som det sikkert efter Loven har Ret til at føre.

§ 25, første Stykke, omtaler, at naar de til Forsikringsfonden henlagte Midler viser sig ikke at være tilstrækkelige, har Forsikringsraadet Ret til at paalægge Selskabet at indbetale en Del af den ikke indbetalte Aktie- eller Garantikapital. Jeg synes, at der burde have staaet, at Forsikringsraadet ogsaa havde Ret til at give Ordre til, at *Resten* af den ikke indbetalte Garanti- eller Aktiekapital skulde indbetales, men jeg haaber, at Loven kan fortolkes saaledes, at Udtrykket „en Del“ ogsaa kan betyde hele den resterende Del.

I § 39 omtales, at Forsikringerne er fritagne for Arrest, Beslag eller Eksekution og for at inddrages under Konkurs eller i Dødsboer, men der tilføjes en efter min Mening meget uheldig Passus: medmindre det efter Forsikringsdokumentets Indhold maa antages, at de ikke er bestemte til at tjene Forsørgelsesøjemed“. Jeg kan spaa den højtærede Minister, at han, hvis han skal beklæde sit Embede længe, vil faa en hel Del med denne Bestemmelse at gøre. Den er i allerhøjeste Grad uklar, og den vil temmelig sikkert blive Aarsag til adskillige Misforstaaelser, Fortolkninger og Retssager. For Øjeblikket er det saaledes, at naar en Forsikring